

denne Sag, Medlemmer fra de forskellige Grupper, saa den Side af Sagen behøver jeg ikke at dvæle længere ved. Naar nu det ærede Medlem ønsker at vide, som det synes — han accentuerede det jo meget stærkt — om der foreligger Aftaler om Anvendelsen af denne forøgede Sum, saa ligger Svaret herpaa jo allerede i, hvad jeg flere Gange har udtalt, baade ved første og nu atter ved denne Behandling, at der billigtvis ikke nu kan siges noget om Anvendelsen. Denne Anvendelse falder, som jeg før tillod mig at sige, bogstavelig ind under § 3. Ved Siden deraf er der i denne, som forøvrigt i enhver Sag af denne Bestaaffenhed, hvor Rigsdag og Regering kunne underhandle frit, holdt Forhandlinger aabne, men naar de ere holdte aabne, og naar Regeringen, som det ærede Medlem jo selv udhævede, ønsker at staa frit, ligger deri jo netop, at der ikke er truffet bindende Aftaler. Jeg tror, det er aldeles overflødig at tilføje, at der selvfølgelig heller ikke er truffet bindende Aftaler om Anbringelsen hos en Mellemand af de Kommunelaan, om hvilke der jo ikke er afgivet noget som helst Bøfte. Der er hverken foreløbige eller andre Aftaler, der er i det hele taget ikke noget foresaldet med Hensyn til disse meget omtalte Kommunelaan. Det ligger jo vistnok ethvert af de ærede Medlemmer nær at vide, at de Krav, der ere stillede til Jærnbanebygning i den nærmeste Tid, ere overordentlig store, og jo større de ere, desto mere spiller det en Rolle, at der kan bygges med billige Penge. Alene hvad Privatbaner angaar, er der jo paa det Finanslovsforslag, der foreligger, forlangt et Tilskud af 1,300,000 Kr., og dette forudsætter jo et lignende Tilskud fra den anden Side. Men ogsaa paa Finansloven for 1896—97 vil der efter al Sandsynlighed, paa Grund af den store Lyst, der er til Jærnbanebygning, blive stillet betydelige Krav. Der foreligger allerede mange Forlangender om Koncessioner, og hvis de skulle efterkommes i den Orden og i det Omfang, som det vedkommende Ministerium, der har oplyst mig derom, tænker sig, ville disse Privatbaner i det Finansaar, jeg nu omtalte, 1896—97, kræve et Tilskud af over 3 Millioner fra hver Side. Hvor meget der endvidere skal medgaa til Statsbanerne, behøver jeg ikke heller at oplyse. Summen vil jo i sin Helhed beløbe sig til over 18 Millioner Kr. foruden Ekspropriationsudgifterne, der sikkert ville udgøre et Par Millioner Kr. Dette nævner jeg kun for at vise, hvor store Kravene ere. Der kan altsaa ikke være Tvivl om, at der vil blive rigelig Anvendelse for Pengene. I øvrigt ser jeg

paa Optagelsen af Kommunelaan saaledes, at der ogsaa til Privatbaner kan optages Kommunelaan. Hvor skulde ellers Pengene komme fra? Dette er en Bemærkning, jeg tillader mig at rette til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling).

N. J. Larsen: Det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. E. Christensen) talte meget ont om Amtskommunerne. Han mindede om de Byrder, som Lovgivningen i den senere Tid havde lagt paa disse Kommuner, og betonedede, hvorledes de sad haardt i det, men naar man havde Viljen til at hjælpe dem, kunde man ogsaa gøre det, sagde han, og man fik overhovedet Indtrykt af, at han var Manden, der fremfor nogen vilde hjælpe dem, naar Lejlighed gaves; han var ikke af dem, der vilde „affpise“ de trængende, hverken Amtskommunerne eller Agrarerne med intet; han vilde ikke bruge „Nedste Ord“ — nej, han vilde i Virkeligheden yde dem Hjælp. Men naar det ærede Medlem talte om at give Ord i Stedet for virkelig Støtte, forekommer det mig rigtigt nok, at han selv hører til dem, der bruge Ord, hvor der skulde vises Gerning. Det ærede Medlem som ind her i Tinget som en brav og oprigtig Betsfyde, en Mand af „gammel dags Tro og Oprigtighed“. Han er ved Tidernes Ugunst kommen til at indtage en Position, som det er sjældent at opnaa i saa kort Tid i det politiske Liv, og samtidig synes han at have udviklet sig mere og mere med den berømte franske Statsmand til Forbilledet, der sagde, at Mennesket havde faaet Ordet for derved at skjule Tanken. Det ærede Medlem er Amtskommunernes Ven og vil yde dem Hjælp, siger han, og hvorledes er saa hans Stilling i Virkeligheden? Her er en Lejlighed til at stasse disse haardt trykkede Kommuner billige Penge. Er han saa med til det? Nej, hans Standpunkt er — det kom frem ogsaa i Dag — egentlig det: kun 20 Millioner. De 5 Millioners Tillæg er han i Virkeligheden imod, han vil helst have Loven med de 20 Millioner. Men hvor bliver saa hans gode Vilje til at yde Hjælp af, naar han vil tage Muligheden bort for, at Hjælpen kan blive ydet? Han tilføjede nok, at han var vis paa, at man uden Fare kunde vedtage Endringen; der blev alligevel en Lov ud af det foreliggende Forslag. Men hvorpaa bygger det ærede Medlem sin Forvisning om, at Sagen vil gaa saa glat? Hvor har det ærede Medlem sine Øjne henne, naar han tror, at et Forslag som det foreliggende er saa let at gennemføre? Havde han været med, da vi gennemførte Konverteringen i 1886, vilde han vide, at Forslag